

Francesc Torralba, acadèmic

FOTO: AGUSTÍ CODINACH

► Molt solemne i concorregut fou l'acte d'ingrés del doctor Francesc Torralba i Roselló a la Reial Acadèmia de Doctors, que es va celebrar el passat 4 de desembre a l'Aula Magna de la Facultat de Teologia de Catalunya. Entre els assistents hi havia el cardenal Lluís Martínez Sistach, que pronuncià un discurs, i l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. El discurs de resposta al parlament del nou acadèmic fou pronunciat per David Jou, poeta i doctor en física. Tots dos discursos s'han publicat en el llibre *La filosofia com a cura de l'ànima i cura del món*, editat per la mateixa Reial Acadèmia de Doctors.

GLOSSA

Jo et batejo...

Un jove que ha de rebre els sacraments de la iniciació cristiana —baptisme, eucaristia i confirmació— s'adreça al bisbe tot dient: «Com tothom, tinc una història personal. No he rebut mai cap influència religiosa o espiritual positiva de l'entorn familiar. Encara adolescent, canvi d'escola. Acabo l'ESO i el batxillerat en una escola cristiana, assistint per primera vegada a una classe de religió. Jo seguia fidel a l'herència rebuda, però vaig començar a veure coses. Viví al costat de gent de fe, especialment un dels companys, que esdevindria el meu millor amic i que avui serà el meu padrí. Tinc molt clar que no va ser casualitat la seva salutació el primer dia de classe. Jo, que mai no havia assistit a missa, conec sacerdots. I a poc a poc, sense adonar-me'n, alguna cosa va canviant en mi.

»Nou punt d'inflexió: conèixer l'Anna, una persona de fe viscuda. Em demanà si volia que oferís una missa per la meua mare, que havia mort feia poc. Li vaig dir que això no servia. Després de moltes converses i reflexions, d'obrir la meua ment i el meu cor, vàrem començar a sortir. La mort de la mare, d'altra banda, m'apropà força a Déu. En el seu darrer temps de vida, li vaig donar de menjar, de beure, vaig estar al seu costat. Uns versets de l'Evangeli

eren sempre al meu cap. «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). Com podia ser que jo estigués complint les Escripures? Com podia ser que estigués fent la seva voluntat sense proposar-m'ho?

»Totes aquestes inquietuds i aquesta set de veritat transformen el meu cor. Em portaren a demanar ser cristià. Un catequista m'ha acompanyat en aquest temps de catecumenat, instruint-me religiosament i espiritual. M'ha fet créixer en la fe. Dos anys de preparació per dir sí a Crist. Avui és el dia que naixeré a una nova vida. Em queda molt per aprendre: buidar-me per donar cada dia i donar-ho tot. Confio de fer-ho, amb l'ajuda de Déu, i li dono gràcies, especialment per l'Anna, que m'ha ensenyat a estimar i a resar, que m'ha donat tot el que tenia —el seu amor, la seva estimació— i que m'ha transmès la seva vivència de fe amb el seu testimoniatge. Confio que jo, que em sento cridat per Crist a formar part de l'Església, pugui il·luminar també altres vides amb la seva llum. Sento, senyor bisbe, que Crist m'ha cridat i, amb humilitat, li demano els sacraments de la iniciació cristiana.» Unes paraules ressonen: Jo et batejo...

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

El palau d'Herodes

El palau d'Herodes era (és) un espai real, el lloc en el qual es vivia i s'exercia el poder, el que corresponia a Herodes el Gran, rei dels jueus, i el dels seus fills tetrarques Arquelau i Antipes i el seu nét Herodes Agripa, sempre sota el predomini imperialista romà. Però la imatge que d'aquest lloc ens ha transmès el Nou Testament és la de prototip de l'opressió, l'ambició, la riquesa injusta, la corrupció, el luxe, l'interès i el plaer personal, la infidelitat i la mentida. Tota una representació de l'horror i de la prepotència, com dirà l'historiador romà Flavi Josep. Sempre deixant darrere seu, al costat d'alguna gran construcció, com ara el Temple de Jerusalem, que afavoria el populisme i la vanitat, tot un reguitzell de víctimes: des del propi Jesús, els nens innocents, Joan el Baptista, l'apòstol Jaume, fins als primers cristians...

És una casualitat que els primers passos de Déu a la terra hagin estat els d'unes víctimes d'aquest poder? Ens resistim a creure que l'exercici del poder polític hagi d'anar acompanyat sempre d'aquestes xacres. Més aviat afirmem el contrari. Per sort no sempre el poder ha engendrat sang de víctimes. També hi ha hagut polítics sants.

La veritat és que Déu, per fer-se un de nosaltres i salvar-nos, ha triat moments, llocs i persones, propis de víctimes de la maldat i el pecat. Així mateix, és cert que aquesta perversitat, en la «història humana» de Déu, ha pres cos en diferents formes de poder, de manera que la vida del Déu cristià entre els homes ha estat marcada per la contradicció i el sofriment.

No ho podem oblidar, precisament quan, passada la contemplació candorosa del naixement de Jesús, el veiem adult, iniciant la seva vida pública sota el signe del Baptisme. Tot i així avui sabem que el Déu amb nosaltres no és només víctima, sinó que abans de res és inici ja present d'una nova humanitat.

Què seria, llavors, un palau d'Herodes segons aquesta nova humanitat? Com seria un exercici del poder, una política, segons el Déu fet home, d'acord amb el seu Esperit?

- Potser l'espai on s'exercís el poder no seria tan «palau». Seria un espai on els ciutadans, fins als més desvalguts, i sobretot ells, se sentissin com a casa seva, perquè realment els pertanyia.
- Sens dubte seria un lloc on el polític tingués el bé comú del poble com a únic objectiu, al qual se subordinarien tots els altres interessos, inclosos sobretot els propis i individuals. Un bé comú que respongués a una concepció veritablement humanitzadora de la persona i de la convivència.
- Hi regnarien les virtuts morals, no solament en l'exercici del servei públic, sinó també en la vida personal. La fidelitat, l'honradesa i la transparència, que acompanyessin l'estil de vida, il·luminarien la gestió econòmica, els compromisos polítics, els projectes socials, la gestió de l'interès públic.

I una llarga llista de «virtuts polítiques», que penetrarien i fecundarien l'exercici del poder, transformant-lo en servei, en caritat política. També allí treballaria l'Esperit de Déu per retornar-nos el rostre veritablement humà, que anem perdent pel camí.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **ALBERT SOLER LLOPART**

Blanquerna i Francesc

El Dr. Albert Soler, professor de la Facultat de Filologia (UB), va trobar paral·lelismes entre el papa Francesc i el personatge lul·lià Blanquerna en la ponència impartida durant l'acte acadèmic de la festivitat del beat Ramon Llull, organitzat per la Facultat de Filosofia de la URL el 26 de novembre.

Quines similituds troba entre el papa Francesc i el personatge Blanquerna?

Blanquerna, com el papa Francesc, és un home que ve de lluny. Blanquerna, com Jorge M. Bergoglio, és algú que es deixa interpel·lar per la realitat: per a tots dos, la realitat és més important que les idees. Blanquerna impulsa una renovació de l'Església que arriba a les perifèries i que té un abast que va més enllà del seu pontificat. També és el que pretén, em sembla, el papa Francesc, que pensa més en una renovació profunda, compartida i, per tant, necessàriament llarga.

Francesc és el papa angèlic del s. XXI?

Crec que, afortunadament, no. El mite del *papa angèlic* reapareix periòdicament en la història de l'Església des del s. XIII; és l'esperança que un papa impulsarà una reforma completa de la societat, ell tot sol, actuant de dalt a baix. El papa Francesc no es presenta com un líder carismàtic; prefereix afavorir la implicació de la gent, la participació i el protagonisme compartit. Si no és així, no és possible una renovació profunda.

Què destaca del pensament de Llull?

La riquesa d'ideació, la varietat de propostes, el vigor expressiu, la tenacitat. La fe viscuda com un camí personal, que comporta desenvolupar al màxim totes les capacitats humanes i que, per tant, fa créixer cada persona fins a la trobada amb Déu. I, al mateix temps, la fe com a aventura necessàriament compartida, que fa atenció a l'altre, que el busca, que l'escolta i hi dialoga.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per l'hospitalitat

Jesús meu, nascut en un estable perquè l'hostal no era pas el vostre lloc, per tu i per la teva família: beneeix tots els qui ofereixen hospitalitat.

Fes que sempre tinguin lloc per als pobres i per als viatgers en camí.

Dóna'ls coratge i força per acollir tots els seus hostes, i fes que recordin que tot el que hauran fet per ells ho hauran fet per tu.

Jesús meu, beneeix tots els qui donen hospitalitat.

Que l'Esperit Sant els comuniqui que seran ben acollits i privilegiats al Regne del cel, que acull tantes persones, i sobretot els més pobres d'entre els pobres. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«No todo acaba en cenizas»

La Zaranda celebra sus 40 años con la obra teatral *El grito en el cielo*. Pasó por América y por la Bienal de Venecia. Intenta plantar cara a este mundo **deshumanizado** y sin capacidad para la **trascendencia**.

Se denuncia «**esta civilización meramente tecnológica** que sólo valora lo que es útil para su perverso engranaje».

El director P. de la Zaranda y el autor E. Calonge sitúan la acción en un geriátrico: personas mayores, enfermas, somnolientas, aparcadas, con el alma a la intemperie. Es la vejez, la decrepitud y la muerte.

—«Parece que se trata de morir como se vive: **sin sentido**.

—»Sedados, narcotizados, dejan al margen lo **esencial**.

—»La obra es un **misterio** que intenta **alumbrar lo invisible** que hay en nuestro interior.

—»Nunca sabemos dónde acaba la **razón** y comienza lo **inexplicable**.

—»Perseguimos la idea de que **no todo acaba reducido a cenizas** —de un cementerio o de un horno crematorio.»

«Que en una sociedad ciegamente materialista surge el **grito**, que la filósofa María Zambrano, creyente ella, que enseñó en España y Europa, Premio Príncipe de Asturias, repetía: **“El grito salía del alma”**, de lo más **profundo** del ser, y no de una agitación epidérmica.»

El Dr. Víctor Frankl afirmó: «Por encima de los valores aparece el **Sobresentido**, que se encuentra en la esfera religiosa, ya que existe el Sentido Último de la vida.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La ternura hacia los hermanos

Hace unos días el Papa recibió a una periodista del diario *La Nación*. Al final de la entrevista, Francisco, él mismo, sencillamente, toma una bolsa y la entrega: son unos juguetes para los hijos de la corresponsal. A la cordialidad, humor y responsabilidad del diálogo se suman la cercanía y la ternura.

En la sede de la FAO, atento a las necesidades de los pobres, el Papa habló de ponerse «al servicio de los que pasan hambre», de «atenderlos con gestos concretos de cercanía». Ellos «nos piden dignidad, no limosna».

El Santo Padre, en su mensaje para la reciente Jornada de la Paz —con el lema «No esclavos, sino hermanos»—, manifiesta que reza «de modo especial para que, respondiendo a nuestra común vocación de colaborar con Dios y con todos los hombres de buena voluntad en la promoción de la concordia y la paz en el mundo, resistamos a la tentación de comportarnos de un modo indigno de nuestra humanidad».

Regalos de cercanía, dignidad, justicia, paz, fraternidad, servicio... Imitación de Cristo «de las obras de misericordia mediante las cuales Él ha realizado el Reino». «Al atardecer de la vida, seremos juzgados sobre el amor» (San Juan de la Cruz). También sobre la proximidad y sobre la ternura hacia los hermanos.

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

Comença el temps de durant l'any

- 12. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [He 1,1-6 / Sl 96 / Mc 1,14-20]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí.
- 13. ■ Dimarts** [He 2,5-12 / Sl 8 / Mc 1,21-28]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església. Sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.
- 14. ■ Dimecres** [He 2,14-18 / Sl 104 / Mc 1,29-39]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.
- 15. ■ Dijous** [He 3,7-14 / Sl 94 / Mc 1,40-45]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi); sants Habacuc (s. vii aC) i Miquees (s. viii aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.
- 16. ■ Divendres** [He 4,1-5.11 / Sl 77 / Mc 2,1-12]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. i), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.
- 17. □ Dissabte** [He 4,12-16 / Sl 18 / Mc 2,13-17]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca. Santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.
- 18. ■ † Diumenge vinent**, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1Sa 3,1a.3b-10.19 / Sl 39 / 1Co 6,13c-15a.17-20 / Jn 1,35-42]. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. domnicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

EL BAPTISME DEL SENYOR

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-11)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridarà una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat.

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i ell se n'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

► Salm responsorial (Is 12,2-6)

R. *Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.*

El Senyor és el Déu que em salva, / confio, no m'espanto. / D'ell em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació. / Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Recordeu que el seu nom és Excels. R.

Canteu al Senyor que ha fet coses glorioses. / Que ho publiquin per tota la terra. / Poble de Sió, aclama'l ple de goig, / perquè el Sant d'Israel és gran a la teua ciutat. R.

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-9)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden. El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant». Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-11)

Así dice el Señor: «Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos, y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclina el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David: a él lo hice mi testigo para los pueblos, caudillo y soberano de naciones; tú llamarás a un pueblo desconocido, un pueblo que no te conocía correrá hacia ti; por el Señor, tu Dios, por el Santo de Israel, que te honra.

Buscad al Señor mientras se le encuentra, invocadlo mientras esté cerca; que el malvado abandone su camino, y el criminal sus planes; que regrese al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor. Como el cielo es más alto que la tierra, mis caminos son más altos que los vuestros, mis planes, que vuestros planes.

Como bajan la lluvia y la nieve del cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra, que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que hará mi voluntad y cumplirá mi encargo.»

► Salmo responsorial (Is 12,2-6)

R. *Sacaréis aguas con gozo de las fuentes de la salvación.*

El Señor es mi Dios y Salvador, / confiaré y no temeré, / porque mi fuerza y mi poder es el Señor, / él fue mi salvación. / Y sacaréis aguas con gozo / de las fuentes de la salvación. R.

Dad gracias al Señor, / invocad su nombre, / contad a los pueblos sus hazañas, / proclamad que su nombre es excelso. R.

Tañed para el Señor, que hizo proezas, / anunciadlas a toda la tierra; / gritad jubilosos, habitantes de Sión: / «Qué grande es en medio de ti / el Santo de Israel.» R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-9)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardamos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad. Porque tres son los testigos: el Espíritu, el agua y la sangre, y los tres están de acuerdo. Si aceptamos el testimonio humano, más fuerza tiene el testimonio de Dios. Este es el testimonio de Dios, un testimonio acerca de su Hijo.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,7-11)

En aquel tiempo, proclamaba Juan:

«Detrás de mí viene el que puede más que yo, y yo no merezco agacharme para desatarle las sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.» Por entonces llegó Jesús desde Nazaret de Galilea a que Juan lo bautizara en el Jordán. Apenas salió del agua, vio rasgarse el cielo y al Espíritu bajar hacia él como una paloma. Se oyó una voz del cielo: «Tú eres mi Hijo amado, mi predilecto.»

El baptisme de Crist. Pintura del Tintoretto (Jacopo Robusti, 1518-1594)

COMENTARI

L'Epifania del Jordà

El Pare manifesta la missió del Fill. També el baptisme de Jesús és un esdeveniment de l'Epifania: il·lumina l'autorevelació de Déu. Ara, però, és hora de recollir la tendra imatge del Nen Jesús i posar-lo en la capsa on guardem les coses de Nadal. Jesús, en el baptisme, apareix com un home fet i dret que parla una llengua local, l'arameu de Galilea, que viu en un poble de Palestina i que es confon amb la humanitat comuna; en el baptisme, però, apareix el misteri amagat en aquesta persona que baixa fins al Jordà per ser batejat per Joan, fent cua com els pecadors. Jesús assumeix la

nostra condició de pecadors; així expressa la seva determinació de donar la vida a favor dels altres.

A l'Antic Testament s'acabà la profecia i es van tocar els cels, tot esperant que s'obrissin i baixés l'Esperit damunt del profeta dels temps definitius. Aquests s'obren damunt de Jesús i l'Esperit Sant davalla sobre ell en forma de colom, tot confirmant que en Jesús es dóna la reobertura de la comunicació entre el cel i la terra. Déu s'humanitza i es fa accessible a la humanitat per mitjà de Jesús, a qui anomena el seu Fill estimat. L'Esperit de Déu reposa sobre ell, el guiarà al desert i després cap a Galilea, Jerusalem, el Gòlgota. Amb la força d'aquest Esperit, Jesús oferirà la seva vida per llevar el pecat del món. Joan Baptista

és el precursor que predica un baptisme de conversió, li prepara el camí i confessa que el més gran, que ve després d'ell, és Jesús, el qual batejarà en l'Esperit.

A nosaltres, el baptisme ens fa fills de Déu: som fills i filles estimats de Déu. Ens cal escoltar la veu del Pare o el testimoniatge del Baptista que ens presenta Jesús com a Fill estimat de Déu. Aquest títol és l'únic camí per a experimentar què significa per a nosaltres ser fills en el Fill. Aquí rau el nostre ser cristians i deixebles de Jesús que ens crida a seguir-lo, no com qui segueix una doctrina, sinó la mateixa persona del Crist que, a continuació d'aquest evangeli d'avui crida els deixebles, ens crida a nosaltres a fer camí amb ell.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA

Felicitaçió de Nadal a la Cúria. Una cinquantena de persones, entre treballadors del bisbat, col·laboradors de les delegacions diocesanes, membres del Consell Pastoral Diocesà, arxiprestos, etc., es van aplegar el passat 23 de desembre, a les 13 h, per felicitar-se recíprocament el Nadal, amb el bisbe Agustí. Donat que estem celebrant l'Any de la Vida Consagrada, va ser el P. Josep Maria Henríquez, delegat d'aquest àmbit pastoral, qui va adreçar unes paraules al bisbe en nom de tots, recordant moments viscuts personalment pel nostre bisbe i com a diòcesi, des de l'anterior Nadal. El bisbe Agustí va agrair les paraules i el regal d'una edició de les obres completes de santa Teresa de Jesús, coincidint també amb l'Any Teresià.

62a Exposició col·lectiva de pessebres al Palau Falguera de Sant Feliu de Llobregat. Fins avui, 11 de gener, de 12 a 14 h i de 18 a 20 h està oberta aquesta exposició de pessebres, organitzada per l'Agrupació Pessebrista de Sant Feliu. El dia de la seva inauguració, 19 de desembre passat, va ser present el

Trobada nadalenca dels seminaristes diocesans. Divendres 19 de desembre, els seminaristes majors de la diòcesi van passar una tarda-vespre «d'immersió pastoral» en l'àmbit de les parròquies de Molins de Rei. Mn. Xavier Aymerich, rector de Sant Miquel Arcàngel i també de Sant Bartomeu de la Quadra, va apropar-los a la realitat parroquial de la població, tenint present també el seu context sociocultural. Van visitar el temple de Sant Miquel, on van pregar junts les vesprés. Durant el sopar de germanor amb el bisbe Agustí, Mn. Joan Soler, prevere jubilat adscrit a la parròquia principal de Molins, va compartir amb ells la seva experiència com a capellà, en clau vocacional i com a testimoni de tota una trajectòria de vida.

bisbe Agustí. En total, més d'una vintena de pessebres i diorames (pessebres construïts dins d'una caixa).

AGENDA

Trobades de preveres i diaques, per vicaries. Estan previstes en aquest mes, el proper 13 de gener a Vilafranca del Penedès, per a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf; i dimarts

27, a la Casa de l'Església, per a la Vicaria del Llobregat. En totes dues reunions es presentarà el document fruit del treball de diverses delegacions titulat «Itinerari educatiu per a una unitat d'acció bàsica família-parròquia-escola».

Jornada Mundial de les Migracions 2015. El proper diumenge, 18 de gener, se celebra la 101a Jornada Mundial de les Migracions, amb el lema «Església sense fronteres, mare de tothom». El papa Francesc ha dirigit a tota l'Església un missatge estimulant, lluminós i profètic, en el qual par-

la de superar desconfiances i rebutjos, de sortir del propi amor i interès, d'unir esforços i de globalitzar la caritat. Al final del missatge s'adreça directament als emigrants i refugiats, assegurant-los que ocupen un lloc especial al cor de l'Església i que l'ajuden a tenir un cor més gran per tal de manifestar la seva maternitat amb la família humana sencera.

Digitalització dels arxius històrics parroquials. El suport de la Direcció general d'Afers Religiosos del Departament de Governació i Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya ha permès, amb la subvenció del passat 2014, la digitalització d'una bona part dels Arxius Històrics Parroquials de Sant Feliu de Llobregat, Sant Boi de Llobregat, Olesa de Bonesvalls i Pontons. Aquesta acció s'emmarca en tot el procés de concentració, sanejament i digitalització que porta a terme el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, per garantir la conservació i difusió dels arxius històrics parroquials.

ECO DE LA PALABRA

El palacio de Herodes

El palacio de Herodes era (es) un espacio real, el lugar en el que se vivía y se ejercía el poder, el que correspondía a Herodes el Grande, rey de los judíos, y el de sus hijos tetrarcas Arquelao y Antipas y su nieto Herodes Agripa, siempre bajo el predominio imperialista romano. Pero la imagen que de este lugar nos ha transmitido el Nuevo Testamento es la de prototipo de la opresión, la ambición, la riqueza injusta, la corrupción, el lujo, el interés y el placer personal, la infidelidad y la mentira. Toda una representación del horror y de la prepotencia, como dirá el historiador romano Flavio Josefo. Siempre dejando tras de sí, junto a alguna gran construcción, como el Templo de Jerusalén, que favorecía el populismo y la vanidad, todo un reguero de víctimas: desde el propio Jesús, los niños inocentes, Juan el Bautista, el apóstol Santiago, hasta los primeros cristianos...

¿Es una casualidad que los primeros pasos de Dios en la tierra hayan sido los de unas víctimas de ese poder?

Nos resistimos a creer que el ejercicio del poder político tenga que ir acompañado siempre de estas lacras. Más bien afirmamos lo contrario. Por suerte no siempre el poder ha engendra-

do sangre de víctimas. También ha habido políticos santos.

Lo cierto es que Dios, para hacerse uno de nosotros y salvarnos, ha elegido momentos, lugares y personas, propios de víctimas de la maldad y el pecado. Asimismo, es verdad que esta perversidad, en la «historia humana» de Dios, ha tomado cuerpo en diferentes formas de poder, de manera que la vida del Dios cristiano entre los hombres ha estado marcada por la contradicción y el sufrimiento.

No lo podemos olvidar, precisamente cuando, pasada la contemplación candorosa del nacimiento de Jesús, le vemos adulto, iniciando su vida pública bajo el signo del Bautismo. Hoy sin embargo sabemos que el Dios con nosotros no es sólo víctima, sino que ante todo es inicio ya presente de una nueva humanidad.

¿Qué sería, entonces, un palacio de Herodes según esa nueva humanidad? ¿Cómo sería un ejercicio del poder, una política, según el Dios hecho hombre, acorde con su Espíritu?

—Quizá el espacio donde se ejerciera el poder no sería tan «palacio». Sería un espacio donde los ciudadanos, hasta los más desvalidos, y sobre todo ellos, se sintieran co-

mo en su casa, porque realmente les perteneciera.

—Sin duda sería un lugar donde el político tuviera el bien común del pueblo como único objetivo, al que se subordinarían todos los otros intereses, incluidos sobre todo los propios e individuales. Un bien común que respondiera a una concepción verdaderamente humanizadora de la persona y de la convivencia.

—Allí reinarían las virtudes morales, no sólo en el ejercicio del servicio público, sino también en la vida personal. La fidelidad, la honradez y la transparencia, que acompañaran el estilo de vida, iluminarían la gestión económica, los compromisos políticos, los proyectos sociales, la gestión del interés público.

Y una larga lista de «virtudes políticas», que penetrarían y fecundarían el ejercicio del poder, transformándolo en servicio, en caridad política. También allí trabajaría el Espíritu de Dios para devolvernos el rostro verdaderamente humano, que vamos perdiendo en el camino.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat